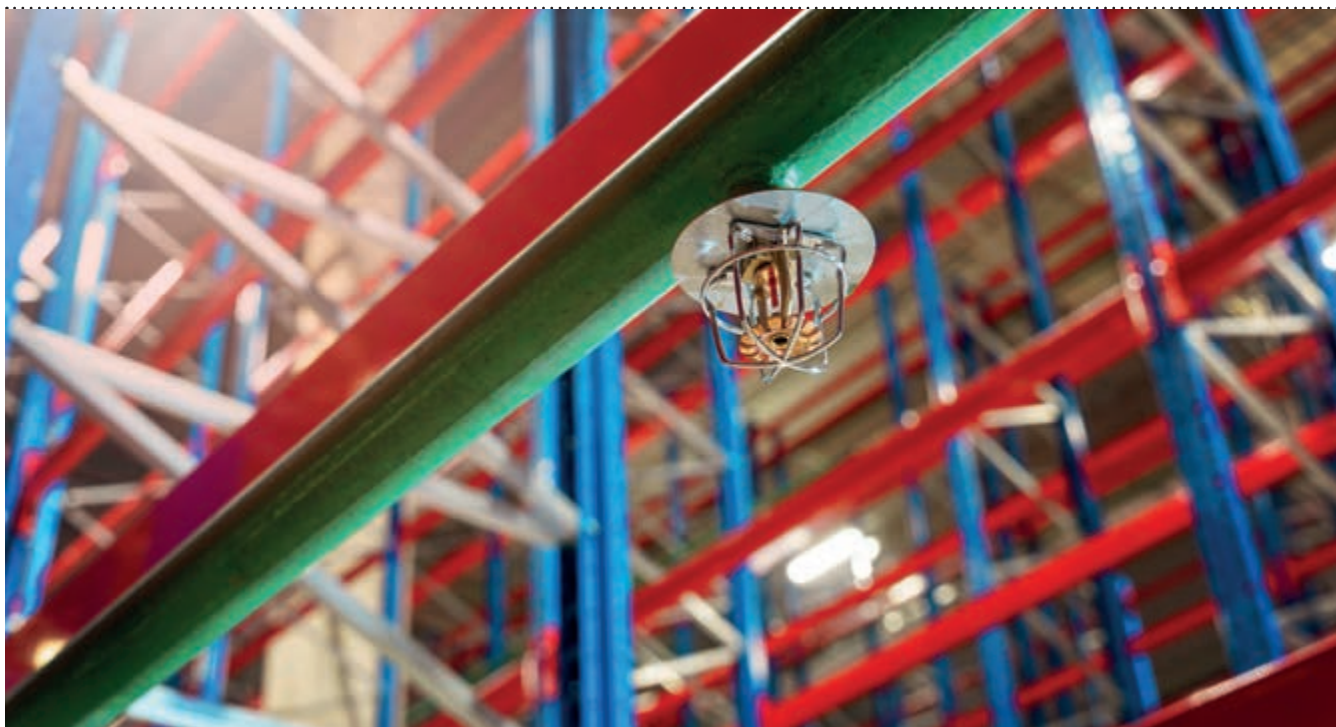

ADVISEUR MOET KLANT WIJZEN OP PREVENTIEVE MAATREGELEN DIE VOOR DEKKING VEREIST ZIJN

Gerechtshof Den Haag

31 maart 2026

ECLI:NL:GHDHA:2026:502

De assurantietussenpersoon die adviseert over het sluiten van bedrijfsverzekeringen zal bij zijn advies ook moeten inventariseren welke risico's zich in de onderneming kunnen verwezenlijken en welke voorwaarden de gewenste dekkingen daaraan stellen. Die inventarisatie kan ertoe leiden dat de adviseur zijn klant moet adviseren aanvullende maatregelen te treffen, zoals het (laten) certificeren van een sprinklerinstallatie of andere preventieve voorzieningen. Als dergelijke maatregelen noodzakelijk zijn voor (volledige) dekking, zal de adviseur er wel voor moeten zorgen dat de verzekeringnemer daar tijdig, duidelijk en specifiek op wordt gewezen. In deze zaak, die in eerste aanleg aan de rechtbank Rotterdam was voorgelegd en in hoger beroep aan het hof Den Haag, stond de vraag centraal of de adviseur verantwoordelijk kan worden gehouden voor het ontbreken van dekking voor waterschade.

De feiten

X exploiteert een keten meubelwinkels en heeft in 2019 haar bedrijfsverzekeringen via haar assurantieadviseur ondergebracht. Bij (de rechtsvoorganger van) Nationale-Nederlanden is een Bedrijven Totaalplan-pakket afgesloten, waarop de voor-

waarden "BB MKB Brand bedrijven 01 2016" van toepassing zijn. Daarin is bepaald dat ten aanzien van de sprinklerinstallatie uitsluitend dekking bestaat indien deze op het moment van de schade is voorzien van een geldig certificaat van het Bureau voor Sprinklerbeveiliging.

In oktober 2020 huurt X een opslagloods in Rotterdam (het magazijn), waarin een sprinklerinstallatie aanwezig is. In november 2020 bezoekt de adviseur, op verzoek van X, het magazijn, omdat X dit pand onder haar bestaande verzekering wil brengen. Nog diezelfde dag wordt het magazijn op de polis meeverzekerd.

Waterschade

In mei 2021 springt de hoofdleiding van de sprinklerinstallatie, waardoor aanzienlijke waterschade ontstaat aan de voorraad meubels in het magazijn. De schade wordt vastgesteld op ruim 52.000 euro. NN weigert dekking onder verwijzing naar de certificeringsclausule, omdat blijkt dat de

sprinklerinstallatie niet is gecertificeerd. X houdt daarop haar adviseur aansprakelijk. Zij stelt dat de adviseur zijn zorgplicht heeft geschonden door haar niet (voldoende) te wijzen op deze cruciale dekkingsvoorwaarde.

Rechtbank

In eerste aanleg stelt de rechtbank X in een tussenvonnis in de gelegenheid te bewijzen dat zij niet door de adviseur is geïnformeerd over de noodzaak van een gecertificeerde sprin-

X stelt dat de adviseur zijn zorgplicht heeft geschonden door haar niet (voldoende) te wijzen op deze cruciale dekkingsvoorwaarde'

klerinstallatie. Aansluitend aan de mondelinge behandeling worden meerdere getuigen gehoord: een magazijnbeheerder, een huurincassospecialist en de bestuurder van X; later volgt in contraenquête de adviseur en een magazijnmedewerker.

De verklaringen lopen uiteen. De magazijnbeheerder verklaart dat er, voor zover hij aanwezig was, niet over certificering is gesproken. De huurincassospecialist verklaart dat tijdens het bezoek expliciet over certificering is gesproken. De bestuurder van X stelt dat hij de adviseur juist heeft gewezen op het ontbreken van certificering en dat de adviseur zou hebben gezegd dat “het geen probleem is, we gaan dat oplossen”. De adviseur verklaart daarentegen dat hij wél heeft gewezen op de noodzaak van certificering, zowel vanuit brandveiligheid als vanuit de verzekeringsvoorwaarden. De magazijnmedewerker verklaart dat hij alleen de bestuurders van X en de adviseur aanwezig heeft gezien en geen derde, zoals de huurincassospecialist. De rechtbank stelt vast dat de getuigenverklaringen lijnrecht tegenover elkaar staan. Zij laat in het midden of tijdens het bezoek in november 2020 daadwerkelijk op de certificeringseis is gewezen. Zij overweegt dat, zelfs als dat wel is gebeurd, dit het enige moment is geweest waarop de adviseur op deze belangrijke voorwaarde heeft gewezen. De adviseur heeft de polisvoorwaarden niet toegezonden en ook niet anderszins toegelicht. Daarmee heeft hij volgens de rechtbank onvoldoende invulling gegeven aan zijn zorgplicht. De rechtbank veroordeelt de adviseur tot betaling van een bedrag van ruim 42.000 euro.

Hoger beroep

In hoger beroep herhaalt het hof de hoofdregel dat een assurantietussenpersoon de zorg moet betrachten die van een redelijk bekwaam en redelijk handelend beroepsgenoot mag worden verwacht. De tussenpersoon moet waken voor de belangen van de verzekeringnemer bij de verzekeringen in zijn portefeuille en de verzekeringnemer tijdig wijzen op de gevolgen die hem bekende of redelijkerwijs kenbare feiten voor de dekking kunnen hebben. De omvang van die zorgplicht hangt af van de aard en inhoud van de opdracht, de kenbare belangen van de cliënt en de overige omstandigheden. Op grond van artikel 150 Rv rusten stelplicht en bewijslast van de gestelde zorgplichtschending op X.

X stelt dat zij niet bekend was met de certificeringseis en dat de adviseur haar daarover niet heeft geïnformeerd. De adviseur betwist dit en voert in hoger beroep aan dat hij al bij het afsluiten van de eerdere bedrijfsverzekeringen uitvoerig heeft geïnformeerd over ‘Brand & Veiligheid’ en daarbij expliciet heeft gewezen op het vereiste dat alle installaties, waaronder sprinklerinstallaties, gekeurd en gecertificeerd moeten zijn. Volgens de adviseur heeft hij drie van de vier vestigingen van X bezocht en daar de relevante clausules en voorwaarden, waaronder de certificeringseis, besproken. Omdat X deze stellingen niet heeft weersproken, komt het hof tot het oordeel dat de adviseur zijn zorgplicht niet heeft geschonden.

Bewijslast

Of er tijdens het bewuste bezoek aan het magazijn nogmaals over certificering is gesproken, kan volgens het hof in het

midden blijven. Want als X eerder al meermalen op de certificeringseis is gewezen, had de adviseur niet de verplichting om die eis na ieder locatiebezoek opnieuw en schriftelijk te herhalen. Het hof overweegt ook dat de adviseur in beginsel niet de plicht heeft om achteraf te controleren of zijn klant alle adviezen naleeft. Volgens het hof volstaan doorgaans periodieke controles. Het hof komt daarmee tot de conclusie dat X de gestelde zorgplichtschending onvoldoende heeft onderbouwd en in ieder geval niet heeft bewezen. De adviseur krijgt in dit hoger beroep dus alsnog gelijk.

Causaal verband

Ten overvloede overweegt het hof dat ook het causaal verband niet is aangetoond. Volgens X zou zij, indien zij wel tijdig op de certificeringseis was gewezen, de certificering heb-

ben nagestreefd of een ander pand hebben gekozen. Het hof stelt vast dat X veelvuldig gebruikmaakte van tijdelijke, relatief goedkope huurpanden ter voorkoming van kraak, waarbij onderhoudsverplichtingen niet vanzelfsprekend zijn. Bovendien heeft X, ondanks een uitdrukkelijk advies, geen alarminstallatie laten aanleggen. Dat duidt erop dat zij kosten en beschikbaarheid zwaarder liet wegen dan optimale verzekerbaarheid.

De slotsom is dat het hof het eerder door de rechtbank gegeven oordeel vernietigt en oordeelt dat de adviseur niet aansprakelijk is wegens het ontbreken van dekking.

Coen Fledderus

Advocaat bij Polis Advocatuur te Rotterdam

‘De adviseur had niet de verplichting om die eis na ieder locatiebezoek opnieuw en schriftelijk te herhalen’

